

РЕШЕНИЕ

№ 8322

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 26.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **9544** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1113, район „С.“, [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя С. И. С., чрез процесуалния му представител адв. Р. В., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 93/25.07.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район", с център [населено място] /БДДР-П./, с който на [фирма], [населено място], са установени следните незаплатени дължими такси за водовземане от подземни води по разрешително за водовземане от подземни води № 11590574/25.01.2011 г., отнето с решение № РО-34/13.07.2016 г., издадено от БДДР-П.:

- за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – главница 2522,88 лв., платима до 31.03.2014 г., изискуема от 01.04.2014 г., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата;

- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – главница 2522,88 лв., платима до 31.03.2015 г., изискуема от 01.04.2015 г., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата;

- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – главница 2522,88 лв., платима до 31.03.2016 г., изискуема от 01.04.2016 г., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата;

- за периода от 01.01.2016 г. до 13.07.2016 г. – главница 1344,16 лв., платима до 31.03.2017 г., изискуема от 01.04.2017 г., като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата;

Общата дължима такса за периода 01.01.2013 г. – 13.07.2016 г. е в размер на 8 912,80 лв., без лихвата, като същата е дължима до пълното погасяване на главницата.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят посочва, че правната квалификация на акта е невярна, тъй като е непълна. Актът е немотивиран, тъй като не съдържа фактически и правни основания за издаването. Направено е възражение, че не е направена проверка на място, при въпросния водоизточник, като няма категорични данни дали са монтирани измервателни устройства и евентуалните им показатели. В жалбата е посочено, че таксата по чл. 194, ал. 1, т. 1, букви „а“ и „б“ от ЗВ се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, като същата е в явно противоречие с определената в акта такса – не на база каквото и да било реално потребление, а на база максимално разрешено такова. Подобно несъответствие с нормите на закона и липсата на мотиви за този подход, според жалбоподателя, ограничавало правото на защита на дружеството. Според жалбоподателя административния орган следвало да провери дали не е приложимо някое от изключенията за дължимост на таксите, съгласно чл. 194, ал. 11 от ЗВ. Сочи се също, че дружеството било таксувано на база максимално разрешения обем вода, който е възможно да черпи, въпреки, че не е използвало никаква част от него, а същевременно, титуляр на право на ползване на води, който е черпил определено количество вода, по-малко от разрешеното му, ще бъде таксуван единствено на база това действително използвано количество, което създавало очевидна неравнопоставеност между ползвателите на водни източници. Моли АУПДВ да бъде отменен като незаконосъобразен.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и моли съда да отмени АУПДВ. В представени по делото писмени бележки, сочи, че при издаване на акта не е взето предвид, че дружеството е таксувано на база максимално разрешения обем вода, въпреки, че не е използвало никаква част от него. Счита, че таксата е следвало да бъде начислена въз основа на данни за нулево потребление, а не за максимално потребление. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък.

Ответникът - Директор на Б. дирекция, „Дунавски район“ [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата. В представено писмено становище, излага подробни съображения за неоснователност на същата. Сочи, че таксата се изчислява по разрешено количество, когато липсва монтирано измервателно устройство. В случая липсата на монтиран водомер задължавало административният орган да начисли таксата по разрешено годишно водно количество. БДДР нямало информация от титуляра, че е монтирал водомери и нямало как да определи таксата по водомер. Моли за отхвърляне на жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди

доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е било титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води № 11590574/25.01.2011 г., отнето с Решение № РО-34/13.07.2016 г., издадени от БДДР-П..

Дружеството е имало задължение по реда на чл. 194б от ЗВ да представя декларации за иззети/добити водни количества и справки-отчети, като същото не било изпълнено. Предвид това, че в БДДР не са постъпвали декларации за иззети/добити водни количества за периода от 15.02.2012 г. до 13.07.2016 г. и/или справки-отчети за иззети/добити водни количества за периода от 15.02.2012 г. до 13.07.2016 г., съгласно което таксите по Разрешително за водовземане от подземни води № 11590574/25.01.2011 г., отнето с Решение № РО-34/13.07.2016 г., са били изчислени на база разрешено общо годишно водно количество, както следва:

- за периода от 15.02.2012 г. до 31.12.2012 г. – дължимата такса е определена по следната формула: $T = E \times W - 15\,768 \text{ м}^3/\text{годишно} \div 366 \text{ дни} \times 321 \text{ дни} \times 0,16 \text{ лв./м}^3 \square 2212,69 \text{ лв.}$

Таксата е изчислена на база разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г.

- за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – дължимата такса е определена по следната формула: $T = E \times W - 15\,768 \text{ м}^3/\text{годишно} \times 0,16 \text{ лв./м}^3 \square 2522,88 \text{ лв.}$

Таксата е изчислена на база разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г.

- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – дължимата такса е определена по следната формула: $T = E \times W - 15\,768 \text{ м}^3/\text{годишно} \times 0,16 \text{ лв./м}^3 \square 2522,88 \text{ лв.}$

Таксата е изчислена на база разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г.

- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – дължимата такса е определена по следната формула: $T = E \times W - 15\,768 \text{ м}^3/\text{годишно} \times 0,16 \text{ лв./м}^3 \square 2522,88 \text{ лв.}$

Таксата е изчислена на база разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г.

- за периода от 01.01.2016 г. до 13.07.2016 г. – дължимата такса е определена по следната формула: $T = E \times W - 15\,768 \text{ м}^3/\text{годишно} \div 366 \text{ дни} \times 195 \text{ дни} \times 0,16 \text{ лв./м}^3 \square 1344,16 \text{ лв.}$

Таксата е изчислена на база разрешено годишно водно количество и на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г.

Общо дължимите такси за правото на водовземане от подземни води за периода от 15.02.2012 г. до 13.07.2016 г. по Разрешително № 11590574/25.01.2011 г., отнето с Решение № РО-34/13.07.2016 г. на БДДР са изчислени в размер на: главница – 11 125,49 лева, като лихвата е дължима до пълното погасяване на главницата и са посочени, както следва:

- за периода от 15.02.2012 г. до 31.12.2012 г. – главница 2212,69 лева, платима до

31.03.2013 г., изискуема от 01.04.2013 г.;

- за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. – главница 2522,88 лева, платима до 31.03.2014 г., изискуема от 01.04.2014 г.;
- за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. – главница 2522,88 лева, платима до 31.03.2015 г., изискуема от 01.04.2015 г.;
- за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. – главница 2522,88 лева, платима до 31.03.2016 г., изискуема от 01.04.2016 г.;
- за периода от 01.01.2016 г. до 13.07.2016 г. – главница 1344,16 лева, платима до 31.03.2017 г., изискуема от 01.04.2017 г.;

С уведомително писмо изх. № КД-04-35/27.05-2019 г., дружеството-жалбоподател е уведомено, че започва административно производство по издаване на АУПДВ и Покана за доброволно изпълнение с изх. № КД-04-35/27.05-2019 г., съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ във вр. с чл. 182, ал. 2, т. 1, пр. първо от ДОПК. В определения 7 – дневния срок за заплащане на дължимите такси посочен в Поканата за доброволно изпълнение и изтекъл на 05.06.2019 г. вкл., дължимите такси не били изплатени.

На 06.06.2019г. е постъпило възражение от управителя на дружеството – жалбоподател с вх. № КД-04-35-(1)/06.06.2019 г., в което са били изложени мотиви за недължимост на таксите, както и за изтекла давност. В писмото е посочено, че поради неосъществяване на проект за изграждане на свинеферма, водочерпене по издаденото разрешително не било реализирано. Поради това не били монтирани съоръжения за водочерпене или за отчитане (помпи, водомери и др.). С вх. № КД-4-35(2)/07.06.2019 г. дружеството е представило в БДДР декларации по чл. 194б от ЗВ за 2012 г. (за периода 15.02.2012 г. до 31.12.2012 г.), за 2013 г. (за периода 07.05.2013 г. до 31.12.2013 г.), за 2014 г. (за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г.), за 2015 г. (за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.) и за 2016 г. (за периода от 01.01.2016 г. до 13.07.2016 г.), като всички декларации са с нулеви ползвани количества.

На 15.07.2019 г. служители от БДДР [населено място] са извършили проверка на дружеството относно установяване на дължимите и платени такси съгласно ЗВ на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗВ за периода 15.02.2012 г. – 13.07.2016 г. При проверката е съставен Констативен протокол от 15.07.2019 г., утвърден на 15.07.2019 г. от Директора на БДДР-П., като горепосочените обстоятелства са отразени в Констативния протокол извършена проверка на [фирма] във връзка с издадена Заповед № 154/29.05.2019 г. на Директора на БДДР за извършване на проверка по налични документи в БДДР относно установяване на платените и дължимите такси, съгласно изискванията на ЗВ, във връзка със съставяне на акт за установяване на публични държавни вземания по реда на чл.16б от ДОПК.

В издадения Констативен протокол е обсъдено възражението на жалбоподателя, като е изложено, че по отношение на възражението за дължимост на таксите за периода 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. и за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г., същото не се удовлетворява, тъй като давността изтича съответно на 01.01.2020 г. и на 01.01.2021 г. По отношение на възражението за недължимост на таксите, тъй като обекта на разрешителното не бил реализиран, в протокола е отразено, че възражението не се споделя от БДДР, тъй като съгласно чл. 194 от ЗВ таксата се дължи за правото на използване на водите.

Посочено е, че към 15.07.2019 г. дължимите такси за водовземане от подземни води за периода от 01.01.2013 г. – 13.07.2016 г., са в размер на 8 912,80 лева, без лихвата, като същата е дължима до пълното погасяване на главницата.

Към 15.07.2019 г. от дружеството не са постъпвали плащания по бюджетната сметка на БДДР, съгласно ЗВ.

Констативния протокол е получен от [фирма] на 18.07.2019 г., видно от известие за доставяне на л. 19.

С Акт за установяване на публично държавно вземане № 93/25.07.2019 г. на П. Д. – Директор на Б. дирекция „Дунавски район“ с център [населено място], е установено, че дължимите суми от [фирма], за незаплатени дължими такси за водовземане от подземни води на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ от ЗВ по разрешително за водовземане от подземни води № 11590574/25.01.2011 г., отнето с Решение № РО-34/13.07.2016 г., издадено от БДДР-П., и на основание чл. 8, ал. 1, чл. 10, ал. 2, т. 6 от тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. за цел „други цели“, съгласно § 1, т. 8 от ДР на Тарифата, за периода 01.01.2013 г. – 13.07.2016 г. са в общ размер на 8 912,80 лв., без лихвата, като същата е дължима до пълното погасяване на главницата.

Актът за установяване на публично държавно вземане е връчен на жалбоподателя на 26.07.2019 г.

Дружеството не се е възползвало от административния ред за оспорване на акта.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на оспорвания акт, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в рамките на преклузивния срок за обжалване. Видно от представеното по делото заверено копие на известие за доставяне на лист 14, АУПДВ е връчен на 26.07.2019 г., а жалбата до административен съд е подадена чрез органа с вх. № ПО-04-28 от 12.08.2019 г., като пощенското клеймо е от 09.08.2019 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от Директора на Б. дирекция, „Дунавски район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумите, които се дължат, периодът за който са дължими, както и основаниято, на което са изчислени. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водовземане от подземни води, Решение за отнемане на разрешително за водовземане, констативният протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени

специалните административно-производствени правила по ЗВ като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. Видно от съдържанието на акта е наличието на детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. В конкретния случай фактът на неплащане на таксите е установен с констативния акт, а и не се оспорва от жалбоподателя. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая. Поради това, съдът намира, че при издаването на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени безспорно.

АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че са налице констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението: КП от 15.07.2019 г. (т.4 от цитираната разпоредба), както и покана до лицето за доброволно изпълнение от 27.05.2019 г. (т.3 от цитираната разпоредба).

В изпратената Покана за доброволно изпълнение е посочено, че при наличие на монтиран водомер, съгласно условията на издаденото разрешително, следва да се представят в срока даден с поканата доказателства за черпеното количество вода за всяка година, както и декларации по чл. 194б от ЗВ, с оглед да бъде преизчислена дължимата такса. Жалбоподателят е подал декларации по чл. 194б от ЗВ след получаване на Поканата за доброволно изпълнение, като не е представил доказателства за черпеното количество по водомер по съответното разрешително, а е посочил нулеви данни. Видно от приложението към Разрешителното за водовземане от подземни води № 11590574825.01.2011г. в т. 1 са посочени условията за монтиране на водомери за измерване на ползваните за различни цели водни обеми, като в т. 1.7 е посочено, че пломбирането на водомера се извършва от представител на БДДР-П., като се съставя двустранен протокол и се записват фабричният номер и началните показания на водомера. Протоколът се съхранява за целия срок на действието на разрешителното. Към момента на издаване на АУПДВ не е бил наличен пломбиран водомер и не е бил съставян такъв протокол.

Следва да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва констатациите на органа за липса на монтирано измервателно устройство, като не само че не представя доказателства, а дори и не излага твърдения за монтирани такива. Съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден

обект и за замърсяване, прието с ПМС № 177824.06.2011 г., таксата се изчислява по разрешено количество, когато липсва монтирано измервателно устройство, респективно когато не са изпратени декларации по чл. 194б от ЗВ за изчисление на таксата или по отчет на измервателното устройство, когато такова е монтирано. Липсата на монтиран водомер задължава органа да начисли такса по разрешено годишно водно количество. Жалбоподателят е бил длъжен да монтира водомер и да уведоми за това БДДР, да подаде декларация по чл. 194б от ЗВ за добитите количества и да заплаща дължимата такса. Предвид изложеното, неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че таксите неправилно са изчислени на база разрешеното общо годишно водно количество.

Съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Относно размера на дължимите такси, определен с процесния административен акт, настоящият съдебен състав приема следното:

В чл. 8, ал.1 на Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване приета с ПМС № 177/24.06.2011 г., обн. ДВ бр.50 от 01.07.2011 г., изм. ДВ бр.3 от 10.01.2012 г. (отм. с ПМС № 383/29.12.2016 г.), като относима за процесния случай за периода 01.01.2013 г. – 13.07.2016 г. е посочена формулата за изчисляване на размера на дължимата годишна такса в лева, а именно размерът се формира от произведението на единичния размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана черпената вода, съгласно таблиците по чл. 10 - лв./куб. м. и размерът на ползвания годишен воден обем - куб. м за повърхностни води.

Съгласно чл. 6, ал.4 от тарифата, до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата за водовземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното. В случая поради липса на монтирани измервателни устройства /водомери/ за отчитане на ползваното количество вода, размерът на дължимата такса е изчислен на базата на разрешеното за ползване годишно водно количество.

Видно от разрешителното за водовземане, целта на ползване на водата е "за други цели", за които съгласно чл. 10, ал.2, т.б от приложимата Тарифа, единичния размер на таксата – Е (лв./куб. м) е 0,16 лв./куб.м. В този смисъл, а и видно от КП, правилно е изчислен размерът на

дължимата такса на база на максимално разрешено годишно водно количество, съгласно разрешителното. Следователно, механизмът на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане е правилен.

Не на последно място, съдът следва да отбележи, че в АУПДВ под всяка година е записано на какво основание се претендира таксата, как е изчислена. Посочено е, че същата се претендира на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ от ЗВ по разрешително за водовземане от подземни води № 11590574825.01.2011 г., отнето с решение № РО-34/13.07.2016 г., издадено от БДДР-П., и на основание чл. 8, ал. 1, чл. 10, ал. 2, т. 6 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване приета с ПМС № 177/24.06.2011 г. за цел „други цели“, съгласно параграф 1, т. 8 от ДР на Тарифата, за периода 01.01.2013 г. – 13.07.2016 г. В този смисъл съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че правната квалификация е невярна, че неправилно е приложена Тарифата, която е отменена и, че няма обосновка на формулата за изчисление на процесните такси, тъй като правилно се претендират такси по конкретно разрешително, ясна е конкретна цел по това разрешително, количеството вода и периодът на нормативния акт, действащ за периода, когато таксата е била дължима.

По делото няма спор, че дружеството не е заплатило дължимите такси за процесните периоди.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, на жалбоподателя не се дължат разноски. На ответника принципно се дължат такива, но доколкото не са поискани, то не следва да му се присъждат разноски.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на

управление: [населено място] 1113, район „С.“, [улица], вх. А, ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя С. И. С., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 93/25.07.2019 г. издаден от Директора на Б. дирекция "Дунавски район", с център [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: